

Η ΛΑΪΚΗ ΑΓΩΝΙΑ, Η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΝΙΚΗ

Περίληψη

Ν' αποτρέψουμε την προοπτική μιας στρατηγικής ήττας της ελληνικής κοινωνίας.

Είναι πασιφανές ότι υπάρχει πολιτικό φράγμα στην αποτελεσματικότητα του κινήματος που αναπτύσσεται τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα.

Ευτυχώς, το θέμα των πολιτικών συσχετισμών στην ελληνική κοινωνία δεν κρίθηκε τελεσίδικα το 2012 και η 2^η ευκαιρία είναι μπροστά μας.

Ενώ όλες οι δυνάμεις του συστήματος υποτάσσονται στην κυρίαρχη για το κεφάλαιο επιλογή της ολομέτωπης επίθεσης στην εργατική τάξη και την κοινωνία στην Ελλάδα, οι δυνάμεις που υποτίθεται πως μιλούν και δρουν από τη μεριά των εργατικών κι ευρύτερων κοινωνικών συμφερόντων μεγενθύνουν υπαρκτές ή ανύπαρκτες μεταξύ τους, ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές, και δεν μπορούν να προτάξουν μια πολιτική μετωπικής συμμαχίας, σε μια από τις πιο κρίσιμες ιστορικές στιγμές για την πορεία της ελληνικής κοινωνίας,

Και τι να κάνουμε;

- ✓ *Η ανόρθωση των κοινωνικών ερειπίων, με άμεση βελτίωση της θέσης της εργατικής τάξης,*
- ✓ *η υπεράσπιση των κοινωνικών αγαθών (υγεία, παιδεία, κατοικία, μετακινήσεις, ρεύμα, νερό, επικοινωνίες, δημόσιος χώρος) ως δημόσια - κοινά αγαθά,*
- ✓ *η θεσμική επαναθεμελίωση των ατομικών και συλλογικών ελευθεριών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων,*
- ✓ *η διαγραφή του χρέους και*
- ✓ *η υλοποίηση ενός γιγαντιαίου πρόγραμματος δημόσιων επενδύσεων με ανατροπή στο παραγωγικό μοντέλο και στις κοινωνικές δυνάμεις που θα παίρνουν το πάνω χέρι στην παραγωγική διαδικασία, ώστε να βρουν δουλειά 1,5 εκατομμύριο άνεργοι,*

είναι το απαραίτητο έδαφος για τη δημιουργία ενός αναγεννητικού κοινωνικού κινήματος και ενός πολιτικού μετώπου που θα δώσει όραμα στην κοινωνία κι ελπίδα στο λαό μας

- Να διαμορφωθεί, **τώρα**, ένα παναριστερό πολιτικό μέτωπο κοινωνικής σωτηρίας και ανόρθωσης.
- Ο κόσμος του αγώνα, ο κόσμος της εργασίας, ο κόσμος της απελπισίας να βρει το κουράγιο να σηκωθεί και να επιβάλλει σε όλους να κάνουν τα αναγκαία.
- Τα τελευταία δύο χρόνια μια φορά βρέθηκε όλη η Αριστερά (και το συνδικαλιστικό κίνημα) την ίδια στιγμή, στον ίδιο χώρο (ΕΡΤ) και προκλήθηκε κυβερνητική κρίση και αλλαγή κυβέρνησης.

«**Η κυβέρνηση της Αριστεράς**», που πρέπει να υπάρξει, «**είτε θα είναι επαναστατική, είτε δε θα είναι Αριστερή**». Και ευθύνη γι' αυτό έχει η Αριστερά στο σύνολό της (πολιτική και κοινωνική). Ας αναμετρηθούμε με τις ανάγκες των καιρών και της κοινωνίας και όχι με τους ίσκιους μας.

Κώστας Λυμπέρης

Η ΛΑΪΚΗ ΑΓΩΝΙΑ, Η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΝΙΚΗ

ΠΑΜΕ;

«Τουλάχιστον να μην βρέξει... Αυτό μόνο, και θα τα καταφέρουμε. Και ας μην ήταν και χειμώνας, γαμώτο... Αλλά έτσι είναι, δεν αλλάζει. Είχα ξαναπεράσει από δώ, παιδί, αλλά δεν θυμάμαι πια τον δρόμο. Αν κάνω λάθος θα μας καταπιούν τα ίδια μας τα βήματα. Εκεί που θα πηγαίνουμε, θα μικραίνουμε, θα χαθούμε, θα ξεχαστούμε. Πρώτη φορά η ζωή μου στα χέρια μου. Σαν ξένο μωρό. Αλλά δεν υπάρχουν ξένα μωρά. Πρέπει να το πάρω στα χέρια.

Πώς παίρνεις την ζωή σου στα χέρια σου; Πώς πραγματώνεται αυτή η ωραία και λεβέντικη φράση των βιβλίων; Κατ' αρχήν, από πού την πιάνεις; Από πού πιάνεται η ζωή; Από τι ξεκινάς; Άχαρος στα μερεμέτια, ανέπνευστος στις πατέντες, και αν δεν μου μαγειρέψεις πέθανα! Με τρελαίνει ό,τιδήποτε μηχανικό δεν καταλαβαίνω, παραλύω όταν χαλάνε μηχανήματα που δεν κατέχω την λογική τους, που εξαρτώμαι από τους εξειδικευμένους, χαμένος στην έρημο, ένας χρήστης. Αυτό. Ένας σκέτος χρήστης.

Νύχτα, με κομμένο το ρεύμα παντού και έναν φακό στο στόμα, πρέπει να βρω κάπου να κοιμηθούμε απόψε. Στα χέρια μου κρατάω ανθρώπους πια, δεν με παίρνει να τα έχω στις τσέπες και να κατεβαίνω τον δρόμο σφυρίζοντας, γκόμενος και άνετος. Υπάρχουν μάτια που με κοιτάζουν, κόκκινα, έτοιμα για κλάματα, νυσταγμένα. Πώς διάολο βρίσκεις τον δρόμο;

Κάποιος σοφός μου είχε πει κάποτε πως πρέπει οπωσδήποτε στο τέλος να έχεις να πεις μια ιστορία. Τουλάχιστον αυτό, μια ιστορία. Μαντάρω τα ρούχα μου, ρελιάζω τις λέξεις, πρέπει από κάπου να το πιάσω. Από χρήστης, δημιουργός. Από συνδρομητής, Θεός. Δεν ξέρω ούτε τι ώρα είναι. Πόση ώρα έχει πού έχει νυχτώσει και πόσο κρατάει η νύχτα εδώ. Αν κοντεύει να ξημερώσει, μπορεί και να αντέξουμε. Αλλά δεν μπορώ να ελπίζω σε αυτό. Πρέπει άμεσα να βρω κάπου να κοιμηθούμε απόψε. Ναι, αυτό πρώτα από όλα. Μπορεί να είμαστε τυχεροί. Κάποιοι έφυγαν και άφησαν τα σπίτια τους ανοιχτά και τα ψυγεία στην μπρίζα. Δεν ξέρω και πόση μπαταρία έχει ακόμη ο φακός. "Αν με αγκαλιάσεις πολύ σφιχτά, θα βγάλει φως ο λαιμός μου" της λέω. Το κάνει. Με τα παιχνίδια γίνεται. Θα νομίζει πως έχω χαλάσει. Πρέπει να σκεφτώ. Χωρίς να σταματήσω να αισθάνομαι. Αλλά επείγει ένα μέρος να βγει η νύχτα. Σαν ιερή αποστολή, να μας παραδώσω στο μέλλον. Άθικτους.

Το πρωί θα βρούμε κι άλλους. Θα έρχονται από τον ορίζοντα, τις πόλεις, τη θάλασσα... Θα πλησιάσουμε, θα αρχίσουμε πάλι. Να μία φωτεινή σκέψη! Οι άλλοι. Οι "σαν κι εμάς". Σαν αγουροξυπνημένα κουτάβια, με πρησμένα μάτια, έχοντας νικήσει το πιο δύσκολο βράδυ της ζωής μας, θα κηδέψουμε τις απώλειες, θα πούμε μόνο ένα "πάμε;" και θα πάμε...»

Από το δίσκο του

Βασίλη Παπακωνσταντίνου: ΑΦΕΤΗΡΙΑ
ΚΕΙΜΕΝΟ/ΑΦΗΓΗΣΗ: Οδυσσέας Ιωάννου
ΜΟΥΣΙΚΗ: Κίτρινα ποδήλατα
ΕΡΜΗΝΕΙΑ: Βασίλης Παπακωνσταντίνου
Νοέμβριος 2012

Οι υπογραμμίσεις, στο παραπάνω κείμενο, δικές μου.

Εισαγωγή

Το κείμενο που ακολουθεί είναι ένα κείμενο αγωνίας από τη μικρή, προσωπική, μου εμπειρία. Η οποία, συνοπτικά, είναι εμπειρία **σκεπτικισμού και απογοήτευσης** για τον κόσμο της πολιτικής Αριστεράς και **αναστολών και δυσπιστίας** για τα ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας που προσεγγίζουν ή θέλουν να προσεγγίσουν την Αριστερά. Εκτιμώ ότι το δίπολο «κεντροποίηση-συντηρητικοποίηση» της γραμμής του ΣΥΡΙΖΑ απ' τη μια και ένας «εντεινόμενος-επιθετικός» σεχταρισμός της υπόλοιπης Αριστεράς απ' την άλλη είναι βασικές αιτίες αυτής της εμπειρίας και οδηγούν την κοινωνία σε στρατηγική ήττα. Παράλληλα, ελπίζω, αυτό το κείμενο, να είναι **μια συμβολή στην αποτροπή μιας τέτοιας προοπτικής**.

Θέλω, εξαρχής, να πω πως δεν θεωρώ εαυτόν ούτε ιδεολογικά επαρκή, ούτε πολιτικό φωστήρα, ούτε κινηματικά ατρόμητο. Θέλω όμως, να τολμήσω, να εκθέσω την άποψη μου, όπως νοιώθω ότι πρέπει να την πω. Ξέρω ότι μπορεί να με κατακεραυνώσουν μεγαθήρια σκέψης και ιδεολογικής και πολιτικής συνέπειας. Ξέρω ότι, πιθανών, να μου ειπωθεί ότι πολλά απ' αυτά που θέτω έχουν λυθεί εδώ και 100 ή 150 χρόνια. Όμως, νοιώθω εξαιρετικά αναγκαίο να τοποθετηθώ για αυτά που νομίζω. Γιατί θεωρώ ότι, παρότι σημαντικά κομμάτια του κόσμου της Αριστεράς (και μάλιστα από τα πιο αγωνιστικά και ανιδιοτελή), θέλουν να εκφράσουν τις σκέψεις τους, δεν τολμούν. Πόσοι σύντροφοι ή συναγωνιστές, ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ τον Ιουνίου του 2012, ενώ το Μάιο του 2012 είχαν ψηφίσει ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ή την εκλογική συνεργασία ΚΚΕ(μ-λ), (Μ-Λ)ΚΚΕ, και δεν τόλμησαν να το πουν και το έκρυσαν ή το κρύβουν ακόμα; Κανένας από τους παραπάνω μηχανισμούς δεν ανέλυσε το φαινόμενο και δεν αντιμετώπισε τις αιτίες που το δημιούργησαν. Φέρουν τεράστια ευθύνη κυρίως και πρωτίστως αυτοί οι κομματικοί μηχανισμοί, αλλά φέρει ευθύνη και ο κόσμος της Αριστεράς και του αγώνα που αυτοφιμώνεται και συμπεριφέρεται σε φοβισμένο και ντροπιασμένο ον απέναντι όχι στους κεντρικούς μηχανισμούς του συστήματος, αλλά απέναντι στους συντρόφους(;) του, που παλεύουν μαζί, για κοινούς στόχους.

Αυτό που θα ήθελα είναι να μη δεχτώ απαντήσεις με χαρακτηρισμούς (ρεφορμιστής, πουλημένος, βολεμένος, κοιτάς το προσωπικό σου συμφέρον, κρυφοΣΥΡΙΖΑίος, κρυφοΑΝΤΑΡΣΥΑκός, ομπορτουμιστής, αντιΚΚΕ, κλπ) αλλά με επιχειρηματολογία (ακόμα κι αν είναι σκληρή ή και επιθετική) επί των απόψεων που θα εκφράσω. Φυσικά ο καθένας μπορεί να εκφράζεται όπως νομίζει, αλλά **ας συζητάμε αυτό που πραγματικά απασχολεί ευρύτερα την κοινωνία, οπωσδήποτε τον κόσμο του αγώνα και των κινημάτων, κι εντέλει τον πυρήνα του κόσμου της Αριστεράς**.

«Ο κόσμος δεν κινείται»

«Τι μπορεί να κάνει η Αριστερά σε έδαφος κινηματικού νεκροταφείου;»

Από το 2008, κι εντεύθεν είχαμε την νεολαιίστικη εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008, είχαμε την Κερατέα , τη Φυλή και τις Σκουριές, είχαμε τις τεράστιες κινητοποιήσεις του Μαΐου του 2010, του Ιουνίου του 2011, του Οκτωβρίου του 2011, είχαμε το κίνημα των αγανακτισμένων και τις «πλατείες», έχουμε 10άδες Πανεργατικές, Πανελλαδικές απεργίες, έχουμε πάμπολλες κλαδικές ή επιχειρησιακές απεργίες, ηρωικές (χαλυβουργεία), σκληρές (Καλλιμάνης), επίμονες (Κόκα-κόλα, ΜΕΒΓΑΛ κλπ), διαρκείας (καθηγητές-ΟΛΜΕ), ΜΕΤΡΟ, Ναυτεργάτες, ΕΒΓΑ και πολλές ακόμα, που φυσικά δεν ακούγονται σε κανένα ΜΜΕ. Πολλές διαμαρτυρίες (Καθαρίστριες ΥΠΟΙΚ, σχολικοί φύλακες, Κρητικοί και Γαύδιοι για τα χημικά της Συρίας, κινητοποιήσεις ενάντια στις απαγορεύσεις της αστυνομίας, κλπ), Έχουμε ανάπτυξη του αντιφασιστικού κινήματος και των κινήματων και δικτύων αλληλεγγύης, και υπεράσπισης των δημοσίων αγαθών και δημοσίων χώρων. Οργανώνεται «από τα κάτω», για 1^η φορά, δημοψήφισμα στη Θεσσαλονίκη για την ιδιωτικοποίηση του νερού. Χτίστηκαν νέες συλλογικότητες. Έχουμε μέσα σε μια 5ετία την πτώση πέντε κυβερνήσεων (Καραμανλής το 2009, Παπανδρέου το 2011, Παπαδήμος το 2012, της τρικομματικής που έγινε δικομματική τον Ιούνιο του 2013, και πιθανότατα θα έχουμε την πτώση Σαμαρά το 2014). Το περίφημο 80%+ δικομματικό άθροισμα ΠΑΣΟΚ_ΝΔ της μεταπολίτευσης, για πρώτη φορά έγινε μικρότερο του 40% το 2012, και θα γίνει ακόμα μικρότερο το 2014. Έχουμε μαζική πολιτική μετακίνηση ευρύτατων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας. Δεν θ' αναφερθώ εδώ στα κινήματα και τα γεγονότα σε διεθνές επίπεδο (ριζοσπαστικά κινήματα εναντίον της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και των πολιτικών λιτότητας τύπου Σιάτλ, Πόρτο Αλέγκρε, «Αγανακτισμένων», Ισπανία, Ιταλία και Occupy Wall Street, Αραβική Άνοιξη, Βενεζουέλα, Ουκρανία, Συρία, Τουρκία κλπ) που επίσης διαμορφώνουν ένα περιβάλλον, ακόμα και στη γεωγραφική γειτονιά μας, που επηρεάζει τις συνειδήσεις και τις εξελίξεις.

Όλα αυτά, τουλάχιστον, δε δικαιολογούν το: «δεν κινείται ο κόσμος». **Ο κόσμος είναι σε απίστευτη κίνηση.** Πράγματι, ίσως δε μπορούμε να πούμε ότι έχει οικοδομηθεί ένα συνεκτικό, συγκροτημένο, στοχοπροσηλωμένο κίνημα. Είναι περισσότερο μια πολύπλευρη, πολύμορφη, κίνηση. Είναι επιμέρους αγώνες που δεν έχει γίνει κατορθωτό να ενοποιηθούν πολιτικά και οργανωτικά. Είναι όμως πραγματική κίνηση, πραγματικών ανθρώπων, πραγματικά μαζική, που όμοια της δεν έχουμε δει εδώ και πολλές δεκαετίες στην Ελλάδα. Και κυρίως εκφράζει την τεράστια απελπισία που έχει απλωθεί πάνω από τους εργαζόμενους και την κοινωνία ευρύτερα. Δεν έχει

μεταμορφωθεί όμως στην αναγκαία ελπίδα, δεν εκφράζει, τουλάχιστον ακόμα, το διαφορετικό όραμα και γι' αυτό όλοι νοιώθουν μια έλλειψη δυναμικής, μια έλλειψη αποφασιστικότητας. **Είναι πασιφανές ότι υπάρχει πολιτικό φράγμα στην αποτελεσματικότητα του κινήματος.**

Γιατί όμως όλοι υποτιμούν τόσο πολύ τον κόσμο; Το σύστημα, δικαιολογημένα, γιατί φοβάται αυτό στο οποίο μπορεί να μετεξελιχθεί όλη αυτή κίνηση και θέλει να σπείρει ηττοπάθεια κι απογοήτευση. Η αριστερά όμως;

Μήπως για να δικαιολογήσει τη δική της πολιτική ανεπάρκεια; Μήπως χρεώνει στον κόσμο την αδυναμία της ν' ανταποκριθεί στα πολιτικά καθήκοντα της στιγμής και της ανάγκης; Ο ΣΥΡΙΖΑ γιατί νομίζει ότι θα είναι πιο διαχειρίσιμη η κυβερνητική προοπτική (γεγονός όμως που μπορεί να του κοστίσει ακριβώς αυτήν την προοπτική), το ΚΚΕ για να δικαιολογήσει τον αναχωρητισμό του και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες δυνάμεις για να καλύψουν το σεχταρισμό τους;

Νομίζω πως πιο γόνιμο έδαφος, για να επικοινωνήσει και να επηρεάσει ευρύτερα λαϊκά στρώματα, η Αριστερά δεν έχει συναντήσει εδώ και πολλές δεκαετίες.

Τι έγινε το Μάιο-Ιούνιο του 2012;

Πώς ο ΣΥΡΙΖΑ του 4% έγινε αξιωματική αντιπολίτευση;

Στο έδαφος της προαναφερθείσας κινητικότητας και της κατάρρευσης του πολιτικού σκηνικού στο οποίο στηρίχτηκε, τουλάχιστον μεταπολιτευτικά το σύστημα εξουσίας στην Ελλάδα, η Αριστερά, στις διάφορες εκδοχές της, συγκέντρωσε περίπου 27% στις εκλογές του Μαΐου, με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ του 17%, το οποίο έγινε περίπου 32% τον Ιούνιο, με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ του 27%. Ποια ήταν τα στοιχεία που οδήγησαν στην κυριαρχία του ΣΥΡΙΖΑ στην αριστερά αλλά, παράλληλα, και στην ήττα της Αριστεράς το 2012;

Κωδικά, ο συνδυασμός τριών βασικών στοιχείων, όσον αφορά την κυριαρχία του ΣΥΡΙΖΑ:

- Η στάση του ΣΥΡΙΖΑ το Δεκέμβριο του 2008 που τον κατέγραψε, σε ευρύτερα τμήματα της ελληνικής κοινωνίας, συνειδητά ή υποσυνείδητα, ως αντισυστημική δύναμη.
- Ο εγκληματικός διαχωρισμός του ΚΚΕ από την υπόλοιπη Αριστερά που εκφράστηκε εκκωφαντικά με τη ρήση της Αλέκας Παπαρήγα «άλλο ΚΚΕ, άλλο Αριστερά», και
- Η πολιτική οξυδέρκεια του ΣΥΡΙΖΑ, να θέσει το αίτημα της «Αριστερής Κυβέρνησης» σε μια στιγμή που κανείς δε φανταζόταν ότι έχει κάποια βάση. Και που ήταν το αίτημα που κατέδειξε με πρακτικό τρόπο ότι η Αριστερά είναι εδώ για τις σημερινές κοινωνικές ανάγκες

Κωδικά, ο συνδυασμός τριών βασικών στοιχείων, όσον αφορά την ήττα της Αριστεράς, το 2012:

- Η ιδεολογική κυριαρχία του Νεοφιλελευθερισμού στην ελληνική κοινωνία όλη την προηγούμενη 20ετία που καθόριζε (και καθορίζει ακόμα) ένα δυσμενές πεδίο για την πάλη των αριστερών αξιών. Η νίκη του ατομικού απέναντι στο συλλογικό, η νίκη του ιδιωτικού απέναντι στο δημόσιο, η νίκη του κέρδους έναντι των εργατικών αναγκών, η νίκη του ανταγωνισμού έναντι του κοινωνικού συμφέροντος.
- Ο φόβος του ΣΥΡΙΖΑ μπροστά στην αναπάντεχη εξέλιξη να βρεθεί αντιμέτωπος με την κυβερνητική προοπτική, που τον οδήγησε, και λόγω της στάσης, της υπόλοιπης Αριστεράς, (χωρίς αυτό να αποτελεί δικαιολογία για τον ίδιο) σε «στροφή προς το κέντρο», ξεθωριάζοντας τα ριζοσπαστικά και αντισυστημικά χαρακτηριστικά του.
- Η στάση της υπόλοιπης Αριστεράς που αντί να ενισχύσει τα πιο ριζοσπαστικά και μαχητικά χαρακτηριστικά και του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και του κόσμου που προσέγγιζε προς τα αριστερά, τον χαρακτήριζε «Νέο ΠΑΣΟΚ», ελπίζοντας απλά, να κερδίσει σε βάρος του ΣΥΡΙΖΑ, από το διαμορφούμενο ρεύμα, και όχι να ανοίξει ο δρόμος για ρήξεις κι ανατροπές στην ελληνική κοινωνία.

Ευτυχώς το θέμα των συσχετισμών δεν κρίθηκε σε μια ζαριά, και η ιστορία δείχνει μεγαλοψυχία, επιτρέποντας μια δεύτερη ευκαιρία το 2014, στην Αριστερά (έστω και με πιο δυσμενείς όρους, τώρα).

ΕΕ-Ευρώ, κοινωνικό ζήτημα και πολιτικό καθήκον

Η προσωπική μου άποψη για την ΕΕ είναι πως πρόκειται για μια ένωση αντεργατική και αντιδραστική, η οποία δε μεταρρυθμίζεται. Θεωρώ πως η αποδέσμευση της Ελλάδας από αυτόν το μηχανισμό είναι αναγκαία για την ουσιαστική ανατροπή της σημερινής κατάστασης υπέρ των συμφερόντων των μισθωτών στρωμάτων και των ευρύτερων κοινωνικών αναγκών.

Όμως, υποτίθεται πως η συζήτηση γι' αυτό το ζήτημα, στο πολιτικό επίπεδο γίνεται για το αν είναι το ζήτημα κρίκος που θα εντάξει στην πάλη μαζικά λαϊκές κοινωνικές δυνάμεις και θ' ανοίξει διαδικασίες που θα επιτρέπουν ή και θα επιβάλλουν τη ριζική κοινωνική και οικονομική ανατροπή προς κομμουνιστική κατεύθυνση (και σ' αυτή τη διαδικασία και την αποδεσμέυση της Ελλάδας από αυτόν και άλλους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς);

Ποιος μπορεί ν' απαντήσει με σιγουριά ότι το θέμα Έξοδος από Ευρώ-ΕΕ ως απαραίτητη προϋπόθεση κάθε συζήτησης ή συμμαχίας ή ότι το κοινωνικό ζήτημα ή κάποιο άλλο αίτημα (π.χ. Δημοκρατικές Ελευθερίες και Δικαιώματα) είναι αυτό που θα ανοίξει τέτοιες διαδικασίες.

Μπορεί να απαντήσει κάποιος γιατί τα παρακάτω ερωτήματα (και με βάση και την απείχιση και τη διάθεση κατανόησης από ευρύτερα κοινωνικά στρώματα, ως προς τις διαφορές τους):

- Πρώτα εκτός Ευρώ και ΕΕ και μετά τα υπόλοιπα;
- Πρώτα λαϊκή εξουσία και μετά εκτός Ευρώ;
- Έξοδος από Ευρώ και παραμονή εντός ΕΕ;
- Έξοδος από Ευρώ και πάλη για αποδέσμευση από ΕΕ;
- Πρώτα οι κοινωνικές ανάγκες και μετά έξοδος από ΕΕ-Ευρώ, αν χρειαστεί;
- Καμιά θυσία για το Ευρώ;

και όχι για παράδειγμα το θέμα της φορολογίας ή της δήμευσης ή του εργατικού ελέγχου και πώς; του εφοπλιστικού κεφαλαίου δεν πρέπει να είναι το θέμα της συζήτησης (κι ενδεχομένως των διαφορετικών απόψεων ή της ενιαίας γραμμής) της Αριστεράς; Και μάλιστα τη στιγμή που η «αντισυστημική» ΧΑ δίνει μάχη υπέρ των εφοπλιστών; Και γιατί το θέμα του εφοπλιστικού κεφαλαίου, αν τεθεί έτσι, δε θα θέσει σχεδόν αυτομάτως επί τάπητος και το θέμα Ευρώ_ΕΕ; Μήπως είναι δύσκολα τα συγκεκριμένα και απαντάμε πετώντας την μπάλα στην εξέδρα;

Στη Βολιβία ή πάλη ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού ήταν το βασικό ζήτημα γύρω από το οποίο χτίστηκε κι ενοποιήθηκε το κίνημα, που τελικά, οδήγησε το Μοράλες στην εξουσία.

Γιατί θεωρούμε τον κόσμο τόσο ανεπαρκή ή τόσο αφελή που δε θα καταλάβει ποιο είναι αυταπάτη και ποιο όχι, ποιο είναι αναγκαίο και ποιο όχι, ενώ εμείς το καταλαβαίνουμε;

Άλλωστε μέσα στη ζωή και μέσα στους αγώνες, γεννιέται, συνειδητοποιείται και θεμελιώνεται και το αναγκαίο και το καινούριο. Από όλους.

Ο ζηλιάρης εραστής.

ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντιμετωπίζουν τον κόσμο, τον οποίο υποτίθεται ότι εμπιστεύονται, όπως ένα ζηλιάρης εραστής την ερωμένη του. Απαιτεί απ' αυτήν αιώνια πίστη και θέλει να τον βεβαιώσει ότι ποτέ δε θα τον απατήσει. Και φυσικά ποτέ καμία διαβεβαίωση δεν του αρκεί αλλά και δε θα μπορούσε να υπάρξει, ακόμα κι αν του επέδιδε τα πιο τεκμηριωμένα διαπιστευτήρια. Μόνο από τη ζωή και μόνο απολογιστικά θα μπορούσε να βεβαιωθεί αυτή η «αιώνια» πίστη. Και βέβαια ο

ζηλιάρης εραστής ξεχνάει ή παραβλέπει ότι θα πρέπει και ο ίδιος να είναι ικανός να κερδίσει την αιώνια πίστη της ερωμένης του.

Συνήθως δε ο ζηλιάρης εραστής προσφέρει μια αφόρητη ζωή στην «αγαπημένη» του ή τη συκοφαντεί και τη διαβάλλει για να δικαιολογήσει τη συμπεριφορά του.

Ο ΣΥΡΙΖΑ απ' την άλλη εμφανιζόμενος ως νέος και ωραίος (αριστερή αντισυστημική δύναμη) ενώ γοήτευσε μαζικά τις παρθένες κόρες αλλά και απατημένες ή διψασμένες ώριμες κυρίες, φέρεται να κρυφοκοκοιτάζει και προς την πλούσια (και με πολλά λίφτινγκ) κυρία, η οποία είναι διατεθειμένη να τον προσελκύσει προς το ρεαλισμό του «σεξ και εξουσία», γεννώντας αμφιβολίες για τα αγνά του αισθήματα.

Ούτε το ένα μπορεί να γίνει ούτε το άλλο πρέπει να γίνει. Ούτε εκ των προτέρων διαβεβαιώσεις για την πορεία της ταξικής πάλης και της κοινωνικής εξέλιξης μπορούν να υπάρξουν, ούτε να επιτραπεί στο ΣΥΡΙΖΑ να γίνει το «νέο ΠΑΣΟΚ».

Ούτε ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι οι φωτισμένες, αλάνθαστες ηγεσίες που με περισσή πολιτική και ιδεολογική επάρκεια (και αυτάρκεια) αποδεικνύουν με ευκολία πόσο λάθος είναι οι υπόλοιποι, και πως εντέλει φταίει ο κόσμος (με διάφορες εκφορές), ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ είναι οι παράγοντες που δίνουν διαβεβαιώσεις αδιατάρακτης εθνικής και ευρωπαϊκής πορείας, θολώνοντας το τοπίο της λαϊκής απαίτησης για τις αναγκαίες και ριζοσπαστικές αλλαγές προς όφελος του κόσμου της εργασίας, της νεολαίας, της εργαζομένης αγροτιάς, των μικρομεσαίων στρωμάτων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, (και οι υπόλοιπες αριστερές πολιτικές δυνάμεις), δηλ. η Αριστερά στο σύνολό της, είναι η ιστορία που κουβαλούν, είναι η σπίθα που κράτησαν αναμμένη στους δύσκολους πολιτικούς καιρούς της οικονομικής ευμάρειας, είναι η ελπίδα ότι υπάρχει άλλη πορεία, είναι κυρίως οι πλατιές λαϊκές δυνάμεις που αποστοιχήθηκαν από τις πολιτικές δυνάμεις του κυριάρχου, επί δεκαετίες, συστήματος και προσέγγισαν σε διάφορους βαθμούς και με διάφορους τρόπους προς την αριστερά (γιατί έχουμε και τη δεξιά πολιτική ριζοσπαστικοποίηση). Ο ΣΥΡΙΖΑ το ΚΚΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και οι άλλες αριστερές δυνάμεις, δηλ. η Αριστερά στο σύνολό της, είναι πρωτίστως η **ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ της ΣΤΙΓΜΗΣ**, για ένα κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο ικανό να δείξει ότι μπορεί ν' αποτελέσει ισχυρό πόλο αντίστασης στο ενιαίο μέτωπο που έχει στήσει η παγκόσμια σιδερένια φτέρνα (από τον Ομπάμα και τη Μέρκελ, τους διεθνείς οικονομικούς οργανισμούς, τις ευρωπαϊκές πολιτικές δυνάμεις, τα ελληνικά κόμματα και αποκόμματα μέχρι τις δυνάμεις καταστολής, τα ΜΜΕ και όλους τους εθνικούς και υπερεθνικούς, κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς του συστήματος).

Δεν είναι δυνατόν όλες οι δυνάμεις του συστήματος να υποτάσσονται στην κυρίαρχη για το κεφάλαιο επιλογή της ολομέτωπης επίθεσης στην εργατική τάξη και γενικότερα στις δυνάμεις της εργασίας στην Ελλάδα και οι δυνάμεις που υποτίθεται πως μιλούν και δρουν από τη μεριά των εργατικών κι ευρύτερων κοινωνικών συμφερόντων να μεγενθύνουν υπαρκτές ή ανύπαρκτες μεταξύ τους, ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές, και να μη να μην μπορούν να προτάξουν μια πολιτική μετωπικής, ίσως και εκλογικής, συμμαχίας, σε μια από τις πιο κρίσιμες ιστορικές στιγμές για την πορεία της ελληνικής κοινωνίας, Αντ' αυτού να ακροβολίζονται καταρρακώνοντας κάθε λαϊκή ελπίδα για αλλαγή ρότας. ΓΙΑΤΙ;;;

Χρησιμοποιώντας και εγώ διλληματικό λόγο, που τόσο μας αρέσει στην αριστερά, θα πω ότι ή η αριστερά στο σύνολό της θα ανταποκριθεί στην κοινωνική ανάγκη της στιγμής ή θα ξεπεραστεί, πέφτοντας σε «αιώνια» ανυποληψία στη λαϊκή συνείδηση (και κυρίως στη συνείδηση των πιο πολιτικών, αγωνιστικών και ριζοσπαστικών τμημάτων)

Πως γίνεται η συζήτηση στην αριστερά;

Σε όλους τους κομματικούς σχηματισμούς της Αριστεράς το πρόβλημα είναι το πώς γίνεται η συζήτηση. Από τη μια οι ηγεσίες συζητούν μόνο για να επιβεβαιώσουν τη δική του άποψη και απόφαση κι απ' την άλλη η βάση των κομμάτων καλείται να υιοθετήσει ή εν πάση περιπτώσει να μην αμφισβητήσει τη γραμμή, και τελικά απέχει από τη συζήτηση θεωρώντας ανώφελη την όποια προσπάθεια παρέμβασής της. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι η Αριστερά σε όλες της τις εκδοχές δε συζήτησε, με τον κόσμο της, ούτε προεκλογικά, ούτε ανάμεσα στις εκλογές του 2012 τι στάση έπρεπε να κρατήσουν. Και ο κόσμος της Αριστεράς (και όχι μόνο) τοποθετήθηκε, τελικά εκλογικά, καταδικάζοντας τις επιλογές των ηγεσιών (οι οποίες ηγεσίες, παραταύτα, βγήκαν δικαιωμένες! μετεκλογικά και είπαν ή υπονόησαν πως έφταιγε ο κόσμος). Όλοι συζητούν όχι για το αν αποδεικνύεται από τη ζωή η επάρκεια της πολιτικής πρότασης του κάθε σχηματισμού αλλά για να προσαρμοστεί η πραγματικότητα στην επιβεβαίωση της αποφασισμένης πολιτικής πρότασης και κυρίως, δυστυχώς, στην απόδειξη του λάθους ή της αποτυχίας των άλλων τμημάτων της αριστεράς που αυτόματα υπονοείται ότι δικαιώνει τη δική τους τοποθέτηση. Τραγικό!

Η εκατονταετής, σχεδόν μόνιμη, επιβεβαίωση (από την πραγματικότητα πάντα!) όλων των αναλύσεων αλλά και πολιτικών εκτιμήσεων και προτάσεων, όλων των ρευμάτων και τμημάτων της Αριστεράς είναι το χαρακτηριστικό της βαθιάς γνώσης και επαναστατικής της ικανότητας! (Ξέρω πως γίνομαι λίγο άδικος αφού είναι γεγονός ότι η Αριστερά βαδίζει μονοπάτια άγνωστα και

δύσβατα, όμως είναι αναγκαίο να αλλάξει η κουλτούρα της συζήτησης στην Αριστερά. Και από κουλτούρα αυτοσυντηρητικής επιβεβαίωσης να γίνει κουλτούρα προωθητικής δοκιμασίας).

ΓΑΠ και δημοψήφισμα.

Αν ένα θετικό πράγμα, παραλίγο να κάνει ο ΓΑΠ ήταν η παραλίγο προκήρυξη δημοψηφίσματος τον Οκτώβριο του 2011. Εκ πεποιθήσεως ή εξ ανάγκης δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι ο λαός θα έπαιρνε την ευθύνη κάποιων εξελίξεων. Και όμως το μεγαλύτερο μέρος της Αριστεράς τρομοκρατήθηκε στην προοπτική να αναγκαστεί να τεθεί, η όποια θέση της, στη λαϊκή δοκιμασία. Κι έτσι κράτησε από άκρως αρνητική έως επιφυλακτική στάση απέναντι στην προκήρυξη του δημοψηφίσματος. Και να φανταστούμε ότι σύσσωμες οι κυρίαρχες δυνάμεις δεν άντεχαν ούτε το άκουσμα μιας τέτοιας προοπτικής, γιατί φυσικά κάθε προσφυγή στη λαϊκή κρίση εμπεριέχει σοβαρούς κινδύνους για το σύστημα.

ΚΑΤΗΓΟΡΩ

Στην πράξη υιοθετείται (από σχεδόν όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς) η αντίληψη ότι «ή συμφωνείς πλήρως μαζί μου πολιτικά ή είσαι με το σύστημα». Για κάθε θέση ή άποψη με την οποία κάποιο τμήμα της αριστεράς δε συμφωνεί, εκτός από την επίθεση χαρακτηρισμών, λέει ή αφήνει να εννοηθεί ότι: «Αυτή η θέση (συνήθως για θέσεις υποτίθεται “δεξιές”) είτε συνειδητά και ιδιοτελώς, είτε ασυνείδητα αλλά αντικειμενικά εξυπηρετεί το σύστημα» άρα συνεχίζει αυτή η λογική «δε μπορούμε να συμπορευτούμε, γιατί, ενώ εγώ, είμαι συνεπής ή/και γνωρίζω την αντικειμενική αλήθεια για τον τρόπο που πρέπει να κάνουμε πολιτική, εσύ...». Ένα δεύτερο κυριαρχικό motto (συνήθως για θέσεις υποτίθεται πολύ “αριστερές”) είναι το «δεν ενστερνίζεται ο κόσμος τέτοιες θέσεις, είναι συντηρητική η κοινωνία», άρα υπονοείται πάλι δε μπορούμε να συζητάμε στη βάση μιας τέτοιας θέσης, διαστρέφοντας και την ανάγκη και τη διάθεση της Αριστεράς και των αριστερών να διαμορφώσουν τις συνθήκες και όχι απλά να προσεταιριστούν οπαδούς ή ψήφους.

ΚΑΤΗΓΟΡΩ την Αριστερά ότι κάνει ένα πολύ άσχημο παιχνίδι με το μυαλό και τη λογική των πολιτών, κυρίως των αριστερών και αγωνιστών, χρησιμοποιώντας αντιδιαλεκτικούς και αντιεπιστημονικούς, αποδεικτικούς συλλογισμούς (την ίδια στιγμή, που σωστά, κατηγορεί την παγκόσμια σιδερένια φτέρνα ότι επιχειρεί να χαλιναγωγήσει τα μυαλά των λαών, μέσω των ΜΜΕ).

ΚΑΤΗΓΟΡΩ την Αριστερά ότι μετρατέπει την ιδεολογία και την ηθική σε πολιτική προσπαθώντας να ξεφύγει από την αδυναμία της να αναμετρηθεί **ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΤΩΡΑ** με τις ανάγκες της στιγμής και της κοινωνίας. Είναι εντελώς άλλο πράγμα ότι η αριστερή-επαναστατική πολιτική έχει υπόβαθρο-στηρίζεται στην κομμουνιστική ιδεολογία και διαμορφώνει μια διαφορετική ηθική και εντελώς άλλο πράγμα να αναγάγει σε πολιτική την ιδεολογία και την ηθική.

ΚΑΙ ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ;

- ✓ *Η ανόρθωση των κοινωνικών ερειπίων, με άμεση βελτίωση της θέσης της εργατικής τάξης,*
- ✓ *η υπεράσπιση των κοινωνικών αγαθών (υγεία, παιδεία, κατοικία, μετακινήσεις, ρεύμα, νερό, επικοινωνίες, δημόσιος χώρος) ως δημόσια - κοινά αγαθά,*
- ✓ *η θεσμική επαναθεμελίωση των ατομικών και συλλογικών ελευθεριών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων*
- ✓ *η διαγραφή του χρέους και*
- ✓ *η υλοποίηση ενός γιγαντιαίου προγράμματος δημόσιων επενδύσεων με ανατροπή στο παραγωγικό μοντέλο και στις κοινωνικές δυνάμεις που θα παίρνουν το πάνω χέρι στην παραγωγική διαδικασία, ώστε να βρουν δουλειά 1,5 εκατομμύριο άνεργοι,*

χωρίς όρους και προϋποθέσεις, χωρίς αστερίσκους, είναι το απαραίτητο έδαφος για τη δημιουργία ενός αναγεννητικού κοινωνικού κινήματος και ενός πολιτικού μετώπου που θα δώσει όραμα στην κοινωνία κι ελπίδα στο λαό μας (και πάνω στο οποίο οι διάφορες απόψεις, αριστερές-κομμουνιστικές-άλλες μπορούν, και οφείλουν, να δίνουν σκληρή, αλλά προωθητική, μάχη για την πορεία των πραγμάτων). Είναι το απαραίτητο έδαφος πάνω στο οποίο θα ανοίξουν μέτωπα ρήξης με Ευρώ-ΕΕ, με τις δυνάμεις του κεφαλαίου σε Ελλάδα και ΕΕ, πάνω στο οποίο θα κριθούν και οι διάφορες πολιτικές προτάσεις, αλλά και οι δυνατότητες, για την προοπτική.

Η **ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΟΛΩΝ** των ιδεολογικών, πολιτικών, οργανωτικών και κινηματικών δυνάμεων και δυνατοτήτων, στην υπεράσπιση της αναγκαιότητας για άμεση υλοποίηση, στη διεκδίκηση αλλά και στην εφαρμογή, ενός τέτοιου προγράμματος **ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΕΝΑ**, από όλη την Αριστερά, **ΤΩΡΑ** και **ΠΑΝΤΟΥ**, θα δώσει ανάσα ελπίδας στην κοινωνία, προοπτική νίκης στην Αριστερά και έδαφος διαμόρφωσης μιας νέας Οραματικής Αφήγησης, με πραγματικούς κοινωνικούς όρους, για τις δυνάμεις της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Μια Αριστερά που θα μοιάζει σ' αυτό που περιγράφουν οι σίχοι του Οδυσσέα Ιωάννου (θα εξηγεί τα πάντα, θα παλεύει για τα πάντα, θα είναι συνεπής αλλά, με χίλιες δύο δικαιολογίες, «θα

βγάξει το σκασμό» στον πιο άγριο βιασμό της εργατικής τάξης και της ελληνικής κοινωνίας εδώ και δεκαετίες, δεν θα έχει κανένα κύρος να σταθεί απέναντι τους.

*«Μπορεί να έμοιασα κι εγώ σ' αυτούς που κυνηγούσα
να στήνω δόκανα παντού να μη σε πλησιάζουν
να κάνω κόλπα πονηρά για τα δικά σου λούσα
αλλά να βγάζω το σκασμό όταν θα σε βιάζουν».*

Έχει επιτέλους η αριστερά μια ιστορική ευκαιρία τεραστίων διαστάσεων. Μετά από πολλές δεκαετίες συμβαίνει πραγματική μαζική πολιτική μετατόπιση ευρύτατων κοινωνικών στρωμάτων. Ζούμε μια δεκαετία (που αντιστοιχί της, μάλλον, δεν έχουμε ζήσει από τη δεκαετία του 1940) που θα καθορίσει τις νέες διαχωριστικές γραμμές και τους πραγματικούς πολιτικούς συσχετισμούς στην κοινωνία για μακρύ διάστημα. Η Αριστερά είναι αντιμέτωπη με αυτό που ευχόταν επί μακρό, ως την αναγκαία προϋπόθεση για την επαφή της με ευρύτερες λαϊκές δυνάμεις. Με πραγματική κινηματική αναγέννηση, και μαζική πολιτική αναζήτηση. Η επίρριψη ευθυνών, από κάθε κομματικό σχηματισμό, στα υπόλοιπα τμήματα της Αριστεράς, ούτε μπορεί να κρύψει την πολιτική αδυναμία του κάθε συγκεκριμένου φορέα, ούτε μπορεί να δικαιολογήσει την ενδεχόμενη ήττα των κοινωνικών συμφερόντων στα μάτια των ευρύτερων δυνάμεων που προσβλέπουν προς την Αριστερά.

Ο Μπαλτάκος είπε ότι ΝΔ, ΧΑ και ΑΝΕΛ έχουν αθροιστικά 46% ... Τι είπε δηλαδή; Ότι η πολιτική δεξιά στην Ελλάδα έχει 45%. Αυτό που λέμε και εμείς αθροίζοντας, παρά τις διαφορές τους, όλη την πολιτική δεξιά (βάζοντας ίσως ως ξεχωριστή υποδιαίρεση τη ΧΑ).

Ο κόσμος θεωρεί, και το σύστημα αθροίζει, στην Αριστερά (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Μ_Λ κλπ) ποσοστό >30%. Ωστόσο πολλά τμήματα της Αριστεράς (είτε λόγω της εκτίμησης ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ή θ' αποδειχτεί «νέο ΠΑΣΟΚ», είτε λόγω της κομματικής προέλευσης αυτών των ψηφοφόρων, είτε λόγω της αντίληψης ότι πρέπει να συμφωνούν ιδεολογικά, πλήρως και εκ των προτέρων, με την κομμουνιστική προοπτική, είτε λόγω του υπαρκτού κινδύνου της «συστημικής-δεξιάς» διολίσθησης κι ενσωμάτωσης) λένε ή υπονοούν ότι αυτό το 30%+ δεν είναι αριστερά. «Είναι ευκαιριακές μετατοπίσεις», «είναι όσοι θέλουν επιστροφή στο 2009», κλπ. Και αντί να συγχνωτιστούν με αυτές τις δυνάμεις, τις χαρακτηρίζουν, τις εξωθούν πίσω προς το σύστημα, και στην πράξη αποξενώνονται και πάλι από τέτοιες ριζοσπαστικές δυνάμεις.

Ο χριστιανισμός συγχωρεί η Αριστερά ποτέ!

Και βγαίνουν τα αριστερόμετρα, τα ηθικόμετρα, τα αγωνιστικόμετρα και τα συνεπειομέτρα. Και τα όρια και τα κριτήρια τα θέτει φυσικά ο καθένας εκεί που δικαιολογεί την άποψη του. Ξεχνώντας ότι μιλάμε για κοινωνία συμφερόντων, «απαγορεύουμε» την είσοδο στον «Αριστερό Παράδεισο», όποιου δε πληρεί τις αυστηρές νόρμες. Ακόμα και γονυπετής και μετανοημένος δεν έχει θέση σ' αυτόν.

Ο σκοταδισμός του Χριστιανισμού επιτρέπει αν μετανοήσεις, έστω και την τελευταία στιγμή, να εισέλθεις στον αιώνιο παράδεισο. Η Αριστερά του ουμανισμού, του φωτός, του δίκιου, και της ανάγκης, δεν «επιτρέπει» να διαβείς την πόρτα του επίγειου «αριστερού και αγωνιστικού παράδεισου» αν αγόγγυστα και αλύγιστα, δεν στάθηκες ιδεολογικά, ηθικά, αγωνιστικά και πολιτικά συνεπής, από τη γέννηση σου ως σήμερα!

Το παράδειγμα της ΕΡΤ.

Τα τελευταία δύο χρόνια **μια φορά βρέθηκε όλη η Αριστερά** (και το συνδικαλιστικό κίνημα) την ίδια στιγμή, στον ίδιο χώρο και προκλήθηκε κυβερνητική κρίση και αλλαγή κυβέρνησης. Ας θυμηθούμε, εκείνο το απόγευμα της 11 Ιουνίου 2013, στη Λ. Μεσογείων και στο προαύλιο της ΕΡΤ.

Η 2η ευκαιρία. Μάιος – Ιούνιος του 2014.

Πρέπει:

1. **Τώρα**, να διαμορφωθεί ένα **παναριστερό πολιτικό μέτωπο κοινωνικής σωτηρίας και ανόρθωσης**. Να γνωστοποιηθεί από τώρα, και ανεξαρτήτως των εκλογικών αποτελεσμάτων του Μαΐου 2014, ότι η Αριστερά στο σύνολό της, συμμαχώντας και συμπλέοντας ΠΑΝΤΟΥ (στα κινήματα, στους εργατικούς χώρους, στο συνδικαλιστικό κίνημα, στις εκλογές) καλεί το λαό σε ριζική ανατροπή και αλλαγή πορείας. Η πρόταση αυτή δεν έχει να κάνει με κάποια εκτίμηση των αποτελεσμάτων των επερχόμενων εκλογών. Όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα (που πρέπει να είναι αποφασιστικής καταδίκης των κύριων εκφραστών του μνημονιακού καιάδα και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, δε θέλω ούτε να σκεφτώ τις συνέπειες σε σενάριο εκλογικής επιβεβαίωσης της κυρίαρχης πολιτικής), όλοι καταλαβαίνουμε ότι μετά την πτώση της κυβέρνησης (που πρέπει να είναι βαρύγδουπη και άμεση) αρχίζουν, ίσως, τα πιο δύσκολα. Είτε σκληρή σύγκρουση για αλλαγή πορείας, είτε γρήγορη ενσωμάτωση κι απογοήτευση.
2. **Ο κόσμος του αγώνα, ο κόσμος της εργασίας, ο κόσμος της απελπισίας να βρει το κουράγιο να σηκωθεί και να επιβάλλει σε όλους να κάνουν τα αναγκαία**. Συμμετέχοντας, ελέγχοντας,

αποφασίζοντας ο ίδιος. Διαφάνεια, δημόσιος έλεγχος και άμεσοδημοκρατικές διαδικασίες αποφάσεων παντού. Και στην ίδια την Αριστερά, κυρίως και πρωτίστως. **Η Αριστερά στο σύνολό της, και ο ΣΥΡΙΖΑ ως κυρίαρχη δύναμη εντός αυτής, να μπορέσει, να θελήσει, ή ν' αναγκαστεί να επιτύχει**, ανοίγοντας νέους δρόμους για την ελληνική κοινωνία.

Θα κλείσω αυτή μου την, αγωνιώδη ομολογώ, παρέμβαση επαναλαμβάνοντας τα λόγια συντρόφου: «**Η κυβέρνηση της Αριστεράς**», που πρέπει να υπάρξει, «**είτε θα είναι επαναστατική, είτε δε θα είναι Αριστερή**». Και ευθύνη γι' αυτό έχει η Αριστερά (πολιτική και κοινωνική) στο σύνολό της. Ας αναμετρηθούμε με τις ανάγκες των καιρών και της κοινωνίας και όχι με τους ίσκιους μας.

Κώστας Λυμπέρης (klyberis@otenet.gr)

Αθήνα, 1^η Μαΐου 2014